

for sin Benedder, begyndte han at tale nedsættende om disse „Tyskerkrige“, hvis Ulykker for Landet slet ikke kunde maale sig med dem fra Krigene mod Engelskmanden, som han havde set, baade den i 1801 og 1807 og 14. Dengang maatte vi pænt af baade med Norgesland og hele Flaaden. Se, det var noget at snakke om! For at overtrumfe Skipperen, som havde fortalt om Dybbøl og Frederits, gav han sig til at berette om Københavns Bombardement og om Slaget paa Reden, som han, fem Aar gammel, havde været Øjenvidne til fra Toldboden, hvor han havde set de Saarede blive bragt i Land i Baade, der „var fulde af blodigt Kød ligesom et Slagtertrug.“

Men Madam Olufsen vilde nu ikke høre et Ord mere, og da det desuden var begyndt at mørkne, forlangte hun at komme hjem. Men nu viste det sig, at unge Didriksen var falden i Søvn under Indtrykket af sit Fædrelands Ydmygelser. Han sad med tilbagekastet Hoved og aaben Mund, og da man ruskede i ham, faldt Overkroppen forover, og han sov videre med Hoved og Arme ud over Bordet til Trods for, at han i Faldet var kommen til at vælte et Ølglas, hvis Indhold flød ham ned over Knæerne. Efterat man et Øjeblik havde betragtet dette Syn i forundret Tavshed, løftede Per Romflasken og konstaterede, at den i Stilhed var bleven tomt til Bunden, og man forstod da, at Manden var stivdruken.

Madam Olufsen blev smækfornærmet. Udenfor paa Bryggen ventede Vognen med den krogbenede Krikke, der i al denne Tid havde staaet taalmodig og sukket i en tom Mulepose; men det gik hurtig op for dem alle, at der nu ikke var andet at gøre end at lade Manden blive paa Skibet, indtil Rusen var sovet ud. Den store Højtidsdag fik en